

Zacharias zingt een lied

Nee, hè! Johannes ziet het meteen als hij 's morgens in zijn groentetuin komt. Het hek is stuk. Er zit een gat in. En een wild beest heeft vannacht van de druiven gegeten. Johannes zucht. Vast weer een vos. Die komt er niet nog een keer in. Johannes gaat meteen aan het werk. Hij timmert de planken weer vast, en hij maakt het hek nog hoger.

Terwijl hij bezig is, denkt hij na over het boek dat hij aan het schrijven is. Het boek over Jezus. In de afgelopen weken is Johannes een paar keer in de synagoge geweest om de oude boeken van Mozes en de profeten te lezen. Hij heeft zoveel bijzondere dingen ontdekt. Dat God helemaal in het begin het licht gemaakt heeft, bijvoorbeeld. En dat alles toen goed was tussen God en de mensen. Maar dat bleef niet zo; dat stond ook in het boek. Want de mensen zeiden: we hebben God niet nodig. We willen zelf de baas zijn. Dat was heel verdrietig. Eigenlijk was het net of het toen donker werd op de wereld. Maar God bedacht een plan. Hij beloofde dat er iemand zou komen die het weer licht zou maken op de aarde. Iemand die het weer goed zou maken tussen God en de mensen. En die iemand is gekomen. Het was Jezus. Dat weet Johannes nu. Jezus heeft ervoor gezorgd dat het licht weer is gaan schijnen. Dat het weer goed kan worden tussen God en de mensen.

Zo. Het hek is klaar. Hier kan geen vos meer in. Johannes gaat even op een boomstam zitten om uit te rusten. Hij plukt een paar druiven van een tak en eet ze op. Hé, wacht eens even...

Opeens herinnert Johannes zich een liedje dat hij vroeger weleens gehoord heeft. Hij zingt het zachtjes voor zich uit.

*Omdat God de mensen lief heeft,
heeft Hij zo iets moois bedacht:
Hij laat zonnestralen schijnen
in het donker van de nacht.*

Dat liedje gaat óók over licht. Het gaat eigenlijk over Jezus. Zacharias, een oude priester, heeft het liedje gemaakt, toen zijn vrouw een baby kreeg. Jezus was toen nog niet eens geboren. Hoe zat het ook alweer? Johannes doet zijn ogen dicht. En het lijkt net of hij het allemaal voor zich ziet – alsof hij er zelf bij was.

Daar komt Zacharias aanlopen. Wat kijkt hij blij! Zacharias is al een oude man. Hij ziet eruit als een opa. Maar toch heeft zijn vrouw net een kindje gekregen. Acht dagen geleden. Een jongetje. Dat is heel bijzonder. Want Zacharias en zijn vrouw Elisabet zijn al heel lang getrouwd, maar ze hadden nooit eerder kinderen gekregen. Het is een groot wonder dat deze baby is geboren nu ze al zo oud zijn. Zacharias is een priester. Bijna een jaar geleden was hij in de tempel aan het werk. Helemaal alleen. Maar ineens stond er nog iemand in de tempel. Vlak bij hem. Het was een engel. Zacharias schrok zo vreselijk dat hij bijna omver viel. 'Niet bang zijn, Zacharias,' zei de engel. 'Ik heb goed nieuws voor je. God gaat ervoor zorgen dat jij en je vrouw een baby krijgen. Een jongetje. Johannes moet je hem noemen: God is vol liefde, betekent dat.

De kleine Johannes zal jullie heel blij en gelukkig maken. En God heeft een speciale taak voor hem: als hij groot is zal Johannes de mensen vertellen over God. Hij zal ze uitleggen hoe ze moeten leven. Hij zal ervoor zorgen dat de mensen in Israël straks klaar zijn voor de nieuwe koning: de redder die God beloofd heeft – degene die ervoor zal zorgen dat het weer licht wordt in Israël.'

En nu is de baby dus eindelijk geboren. Het is feest. Alle burens en familieleden van Zacharias en Elisabet zijn gekomen. Vandaag krijgt het jongetje zijn naam. 'Jullie noemen hem zeker Zacharias?' vragen de burens. 'Net zoals zijn vader heet?' 'Nee,' zegt Elisabet. 'We noemen hem Johannes.' Zacharias knikt, en hij schrijft de naam op een schrijfbordje, en dat houdt hij omhoog zodat iedereen het kan zien. 'Johannes.'